

HİKAYE UNSURLARI-ANLATICI TÜRLERİ

1. Aşağıda verilen olay metinlerinin unsurlarını karşılarna yazınız.

Yaşlı adam, gösterdiği sopa demetini oğullarından kırmalarını istemiş. Hepsini bunun için saatlerce uğraşmış ama hiçbiri bunu tek başına başaramamış. Yaşlı adam yerinden kalkmış, demeti çözmüş. Sopaları teker teker oğullarına uzatmış. Oğulları sopaları zorlanmadan kırmışlar. Yaşlı adam bunun üzerine onlara "Zorlukları yenmek için birlikte hareket edin." demiş.	OLAY
	YER (MEKAN)
	ZAMAN
	KİŞİLER
Hintli bir yaşlı usta, چراغının sürekli her şeyden şikâyet etmesinden bıkmıştı. Bir gün چراغına bir avuç tuz getirip tuzu bir bardak suya atarak içmesini söyledi. چراغ suyu içtikten sonra nasıl olduğunu soran ustaya tadının acı olduğunu söyledi. Bunun üzerine usta چراغتten karşıdaki göle bir avuç tuz atıp içmesini istedi. چراغ bu sefer rahatlatıcı olduğunu söyledi. Bunun üzerine usta "Sen de gönlünü bir göl gibi genişlet ve her şeyden şikâyet etmeyi bırak." dedi.	OLAY
	YER (MEKAN)
	ZAMAN
	KİŞİLER
Büyük Rus yazarı Turgenyev, soğuk bir kış akşamında evine doğru yola çıkmış. Yolda bir dilenci kendisinden para istemiş. Bütün ceplerini kurcalayan Turgenyev, ne yazık ki hiç para bulamamış. Bunun üzerine kendisine uzatılan soğuk elleri kendi elleriyle ısıtarak: "Kusura bakma kardeşim sana verecek bir şeyim yok." demiş. Dilenci: "Verdiniz ya efendim." demiş, "Bana kardeşim dediniz ve ellerimi ısıttınız."	OLAY
	YER (MEKAN)
	ZAMAN
	KİŞİLER
Zamanın birinde çok zeki iki kardeş bir bilgeye sorular sorarmış, bilge de her defasında soruları cevaplamış. Bilgenin bilemeyeceği bir soru düşünmeye başlamışlar. Kardeşlerden biri, "Buldum" demiş. "İki elimin arasına bir kelebek koyacağım, bu kelebeğin canlı mı yoksa ölü mü olduğunu soracağım. Canlı derse öldüreceğim, ölü derse bırakacağım." Bilgeye sormuş: "Avucumun içinde bir kelebek var, canlı mı ölü mü?" Bilge cevaplamış: "Senin ellerinde evladım, senin ellerinde."	OLAY
	YER (MEKAN)
	ZAMAN
	KİŞİLER
Ablamın yeni evini görmeye gidiyorduk. Dışından, tırnağından artırdığıyla ne zorluklarla almıştı bu evi. Kardeşimle bulduğumuzda saat sekizi biraz geçmişti. Yavaş yavaş yürümeye başladık. Ablamın evi bize çok uzak değildi, bir sokak ötedeydi. Tam ablamın evini gördüğümüz anda hediyelerimizi evde unuttuğumuzu hatırladık. Birbirimize bakıp gülümsedikten sonra hediyeleri almak için yolda bu kez hızlı adımlarla yürümeye başladık.	OLAY
	YER (MEKAN)
	ZAMAN
	KİŞİLER

HİKAYE UNSURLARI-ANLATICI TÜRLERİ

2. Aşağıda verilen olay metinlerinin anlatıcılarını (1. Kişi-3. Kişi) karşılarına yazınız.

Sözünü bitirdikten sonra elini yumruk yapıp duvara vurdu. Daha sonra da halsiz bir şekilde az önce vurduğu duvara yaslanarak yere çöktü. Öyle derin nefes alıyordu ki aşağı kattan bile duyulabilirdi. Ben de ayakta öylece kalakalmıştım. Hemen sınıfa girip bana ilk yaptığı resme baktım.

Artık İstanbul'da durmak istemedi. Ama memlekete nasıl gidecekti? Cebinde üç kuruşundan başka parası yoktu. Gurbete yaya gelinirdi ama gurbetten yaya dönülmezdi. Para lazımdı.

Haritayı görünce bir ada, ada görünce de hemen fırtınaları, rüzgârları, uğultuları, köpek balıklarını, sonra birdenbire adanın namuslu insanlarını hatırlayıveririm. Haritada nokta gibi görünen yerler bana hayata dair çok şey hatırlatır.

Bu kadar zorlu bir yolculuk olacağını tahmin edememiştik. Erzurum'un iklimini, hava şartlarını duymuştuk ama yolda bizi bu kadar zorlayabileceğine ihtimal vermiyorduk. İki saatlik yolculuğu, yoğun kar yağışı ve tipi nedeniyle yaklaşık beş saatte tamamlamıştık. Unutamadığımız günlerden biriydi.

Anne ilk günler evi temizlemiş, tüm kirlileri yıkayıp ütölemişti. Giysileri ve yatak takımlarını elden geçirmiş, sökükleri dikip yırtıkları yamamıştı. Bu arada hazırlanması uzun süren hamurlu köy yemeklerinden de yapmıştı. Ama hepsi bu kadardı. Daha sonraki günler boşluktan sıkılmaya başladı.

Uzun zamandır görmediği oğlunu bir anda karşısında görünce hem çok şaşırmış hem de çok mutlu olmuştu. Oğlu, iki gün sonra geleceğini söylemişti. İş erken bitince daha fazla bekletmek istememişti yaşlı annesini. Birbirlerine sımsıkı sarılıp hasret giderdiler.

Ertesi yıl yazın annem, gene İstanbul'a gitti. Biz yalnız kaldık. Hasan'a ahır hala yasaktı. Geceleri yatakta, atların ne yaptıklarını, tayların büyüyüp büyümediklerini bana sorardı. Bir gün birdenbire hastalandı.

Çaresiz gözlerle bahçede oyun oynayan çocuklara bakıyorlardı. Koşan, zıplayan çocukları gördükçe gözyaşlarına hâkim olamıyorlardı. Diğer çocuklar için sıradan olan koşmak ve zıplamak, onlar için bir hayaldi. Ancak yine de hayata gülümsemeye çalışıyorlardı. Her şeye rağmen mutluydular.

İçimden yolun bitmemesi için dua ediyordum. Ama bir yandan da artık eve gidip dinlenmek istiyordum. Bütün gün bir şey de yiyememiştim. Acıktığımı yeni fark etmiştim. Bir yandan evimizin yolunu tarif ederken bir yandan da karnımın gurultusunun duyulmaması için karnımı bastırıyordum.